

Muhannet 2

– Arzeni · 14 Temmuz 2012

Yaz ayları ırgatlığın zirve yaptığı yerdir kırsallar...Kadir ve ailesinin yaşadığı kasaba da böylesi bir yendi.Ufak çaplı tarım ve hayvancılıkla geçinir ahali.Buralarda hayat zor ve tek düzedir.Bedenen çalışmak yorar adamı,lakin ruhen dinç olur insan.Kafayı yatağa atmaya gör, hemen uyursun.Bir de her şey doğaldır burada...Sevgiler,komşuluklar,paylaşımlar,emekler,yemekler...Seksenlerin ortalarına doğruydı.Mahtusluğun rehabetini,kasvetini atalı yıllar olmuştu.Normal hayata alışması kolay olmadı Kadir'in... Oğlu ortaokul sonu bitirmiş, lisenin kapısını çalmak üzere...Hayalleri var; Doktorluk,Avukatlık olmazsa Öğretmenlik üzerine...Köylük yerde durmazdı.Dar geliyor ufku buraları...Hele de okuduğu romanlarda ki hayatlar...Okuduğu bu son romanda ki kahramandı kendisi...Duyduğu sese irkildi."İbrahim,İbrahim !""Oğlum,baksana sana sesleniyorlar !""Hı?""Sana,diyorum heyyy!...Yavrum kalksana şu kitabın başından.Sabahtan akşama kadar oturup kalıyorsun öylece...Ne anlıyorsun şu gavur kitaplarından? Bu kadar okuyup alleme'ci cihan mı olacan? ""Yok ana, öyle bir niyetim yok tabi...Ama okumak kötü mü? Annesi,elinde ki tepsiyi itina ile fırına koyarken cevap verdi;"Tabi ki,kötü değil ama daha güzel şeyler oku.Kur'an oku,hadis oku ne bilem siyer oku falan..."Oturduğu yerden kalkan İbrahim,annesine doğru yöneldi eğilip yanağından öptü."Benim güzel anam, onları da okuyorum merak etme sen!...Oğlunun sevgisi karşısında yumuşadı Hülya. Ellerini açarak boynuna sarıldı biricik oğlunun;"Oğlum! Sen benim boş boğazıma bakma,biz cahalız.Ne dediğimizi bilmeyiz bazen.Sen bilirsin işini"Anasını bu yüzden çok severdi İbrahim. Hemen yumuşardı.Ne kadar kızsı bağırırsa,biraz sonra herşey yoluna girerdi. Babası öyle değildi. Sertti biraz...O yüzden bu sıralar arada bir takışıyorlardı.O yüzden bir isteği oldu mu anasını devreye sokuyordu."Ana,babama söyle bana kaset alsın olur mu?""Ne yapacaksın kaseti?""Dinleyecem ana""Kimin miş o kaset?""Barış Manço ana; Saçları uzun,parmaklarında bolca yüzük olan bir adam varya o ""Hımm hatırladım!""Dağlar dağları söyleyen adam""Tamam, baban gelsin eve söylerim."Rüzgarın etkisiyle sallanan tül perdeli camın dışından gelen sese kulaklandılar.."İbrahim,İbrahimmm ! "İbrahim, gençliğin verdiği ataklıkla koşarak kapının önüne çıktı. Ömer ile Yücel Kemal en yakın arkadaşlarıydı."Geldim,geldim!" dedi gülerek..."Oğlum,sabahtan beri sesleniyoruz,sağır mısın nesin?" dedi Yücel Kemal...İbrahim içinden geleni yaparak,bir elini Ömer'in diğerini Yücel Kemal'in omuzuna attı,her ikisinin yüzüne ayrı ayrı uzunca baktı ve;"İyi ki varsınız.Sizler benim dert ortağımınız" dedi sevecen tavırlarlaÖmer,her zaman ki gibi boş boğazlığıyla konuştu;"Ya Ömer bırak allasen!" hep beraber gülüştüler.Güneş pırıl pırıl parlarken,ağaçlar yemyeşil yaprakları ile tablonun en güzel parçasıydı diyordu sanki...Ağaçlı yolda koştura koştura gidiyorlardı.Güneş tepeden iyice kızdırınca, yıkıkların köşe başında bulunan çeşmeden su içip, ellerini yüzlerini yıkadılar...Suyun verdiği serinliğin sihrine kapılıp birbirleriyle ıslak şaka yapmaya başlamışlardı.Çeşme başında rehvana kalkmış atın kişnemesiyle neye uğradıklarını şaşırıyorlardı...Devamı var...